

КАРІТАС ІВАНО-ФРАНКІВСЬК

РІЧНИЙ ЗВІТ 2018

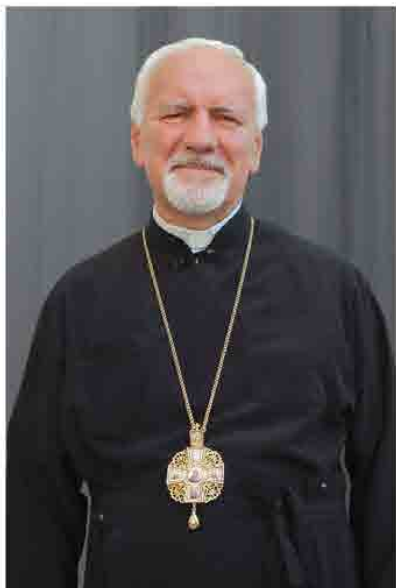
СПІШІМ ТВОРИТИ ДОБРО

ЗМІСТ

Вступне слово.....	3
Карітас Івано-Франківськ сьогодні.....	5
Об'єднуємо людей заради миру.....	6
Можливості для створення власної справи.....	8
Центр підтримки сім'ї.....	10
Центр соціально-психологічної допомоги для дітей, сімей та молоді.....	12
Підтримка ВІЛ-інфікованих дітей.....	14
Опіка молоддю з інвалідністю.....	16
Структури самодопомоги для дітей та молоді з інвалідністю	18
Запобігання торгівлі людьми.....	20
Соціальне служіння.....	22
Благодійна їдальня.....	24
Центр догляду вдома.....	26
Допомога важкохворим.....	28
Турбота про людей похилого віку	30
Фінансовий звіт.....	32

ВСТУПНЕ СЛОВО

Погляньмо навколо себе: скільки у світі є нещастя й убогості. Самотності й смутку, болі й страждання! Все це є для нас запрошенням до діяльної любові, яка є виявом живої віри. Господь хоче відкрити наші очі на нужду світу, щоб ми навчилися по-справжньому любити і виявляти нашим ближнім Божу любов – увагою до них, сердечним співчуттям, підтримкою, словом потіхи і розради, а головню, ділами милосердя. Лише тоді ми можемо вважатися живими християнами.

Діяконія, або служіння любові, чи «харитативна діяльність», також виявляє, наскільки живою є та чи інша парафія. Лише коли наші парафії стануть місцем, де піклуються про сироту, заступаються за вдову, допомагають убогому і розділяють страждання із хворими, лише тоді об'являтимемо світові материнське обличчя Церкви та станемо живим знаком присутності Бога серед людей, згідно зі словами св. Августина: «Якщо бачиш любов, бачиш Пресвяту Тройцю».

Через Карітас маємо унікальну можливість виконати діла милосердя щодо ближнього і дати можливість зробити це нашим вірним фахово і професійно. В цьому нехай допоможе нам Господь.

***Архієпископ та Митрополит Івано-Франківський
Кур Володимир Війтишин***

Рік за роком Карітас Івано-Франківськ допомагає людям – словом, добрими справами та коштами.

Слово має велику силу. Людина, яка у потребі та журбі, має велику необхідність почути добре слово. Слово духовника здатне сповнити надією людину, яка не знає, що їй далі робити. А консультація психолога виводить людину з найтяжчих емоційних станів.

У Карітасі духовник допомагає важкохворим, підтримує родини загиблих учасників АТО, супроводжує літніх людей у поїздках святими місцями.

Робота психологів має вагоме місце у діяльності Карітасу. Це індивідуальні консультації з дітьми та батьками, групові консультації для учасників АТО та внутрішньо переміщених осіб. Кожен може звернутися за допомогою до фахівця.

Добрі справи – це щоденна робота працівників Карітасу. Починаючи з дітей і закінчуючи лідерами громадських організацій з усієї України та державними службовцями.

Працюємо з дітьми та сім'ями, що опинилися у складних життєвих обставинах. Допомагаємо внутрішньо переміщеним особам інтегруватися у місцевій громаді. Надаємо можливості для людей започаткувати власну справу. Працюємо у сфері запобігання торгівлі людьми. Підтримуємо дітей та молодь з інвалідністю. Опікуємося важкохворими людьми.

Кошти бувають іноді єдиною необхідною допомогою. Наприклад, збір грошей на лікування. Карітас організовує благодійні ярмарки та акції, збирає кошти через Facebook, аби допомогти людям.

Річний звіт за 2018 рік – це історії людей, яких доля звела з Карітасом. Це історії про добро та милосердя, страждання та любов, надію та успіх. Це історії про життя.

Підбиваємо результати роботи команди Карітасу Івано-Франківська за рік. Дякуємо усім, хто допомагав нам допомагати іншим!

**Директор Карітасу Івано-Франківська
отець Володимир Чорній**

Карітас Івано-Франківськ 2018:

42 проекти

79 працівників

6 679 людей, які отримали допомогу та брали участь у заходах Карітасу

838 179 грн — підтримка місцевої громади ініціатив Карітасу,

в тому числі **324 186** грн зібрані завдяки благодійним акціям:

- **Збірка для роботи благодійної їдальні**
- **«Година твоєї праці – дар Господеві»**
- **«Перший портфелік-2018»**
- **«Майбутнє доброї справи у твоїх руках»**
- **«Живу без обмежень»**

НАШІ ЦІННОСТІ – нести в суспільство милосердя, любов, доброту та духовність. У своїй діяльності ми дотримуємося принципів християнської моралі.

НАШЕ БАЧЕННЯ – ми – самодостатня організація, що є частиною суспільства, сформованого на засадах християнської моралі і готового на жертвність по відношенню до потребуючих.

НАША МІСІЯ – бути провідником виховання суспільства в дусі християнської моралі, здійснювати благочинну діяльність, проявляючи любов і милосердя, даючи можливість для саморозвитку та самореалізації кожного потребуючого.

Об'єднуємо людей заради миру

РОБОТА ЗДІЙСНЮЄТЬСЯ В РАМКАХ ПРОЕКТУ «ОБ'ЄДНУЮЧИ ЛЮДЕЙ ЗАРАДИ МИРУ»

Мета – стабілізація суспільства за допомогою ефективної місцевої інтеграції внутрішньо переміщених осіб і примирення з місцевими громадами, підтримка спільноти у ненасильницькому вирішенні конфліктів.

Тетяна Стадник переїхала до Івано-Франківська з Луганська. Війна змусила жінку тікати з-під обстрілів з маленькою дитиною на руках. Та перш ніж жінка потрапила на Прикарпаття, у її житті трапилося чимало подій – самотність, відчай та нове кохання.

А у Луганську Тетяна була активною громадською та політичною діячкою з проукраїнськими поглядами. Працювала в управлінні з питань внутрішньої політики ОДА прес-секретарем та очолювала Луганську обласну організацію «Народний Рух України». Вона вирізнялася з-поміж усіх. Каже, була «білою вороною», бо розмовляла українською.

Під час Помаранчевої революції Тетяна вже зазнала утисків, тому змушена була залишити роботу при владі, пішла працювати у Центр зайнятості. Та й там її «солов'їна» не давала спокою керівництву.

«От вам приклад мовного бар'єру та неприйняття української мови на сході», – говорить Тетяна.

Коли у 2014 році почалися військові дії, жінка з маленькою донечкою та чоловіком змушені були виїхати з Луганська у село Переможне. Два місяці під обстрілами у підвалі. На руках – півторарічна Настя. Волонтери передавали продукти, одягу. Світла не було. Тетяна протрималася до 1 серпня, далі зрозуміла, що треба тікати.

Чоловік не поїхав з дружиною та донькою. Залишився зі старенькими батьками. Для жінки це стало ударом.

«Я – щаслива жінка», – зізнається Тетяна і на очах блищать сльози радості, – він такий хороший, позитивний, щирий. Він мою Настю любить».

«Напевно, так мало бути, – доля», – вже зараз так думає Тетяна. А тоді її переповнювала образа на чоловіка.

У Сватовому на тимчасовому пропускному пункті для ВПО Тетяна зустріла Ярослава. Він – військовослужбовець. Допоміг занести валізи у потяг. Спитав, куди їде. Тетяна сказала назву готелю у Рівному. І побачилися вони знову лише через два роки.

А тим часом жінка намагалася ще врятувати сім'ю. Та не вдалося. А одного дня на порозі кімнати готелю з'явився чоловік з пропускного пункту.

«Таня, я хотів би вас мати за дружину», – так Ярослав зробив пропозицію Тетяні.

З тих пір вони разом. Вже третій рік.

«Я – щаслива жінка», – зізнається Тетяна і на очах блищать сльози радості, – він такий хороший, позитивний, щирий. Він мою Настю любить».

Однак пережиті події вплинули на здоров'я жінки. Викарабкатися сама Тетяна не могла. Не допомагали ні лікарі, ні психотерапевти. Допомогли Тетяні у

Карітасі. 25 індивідуальних консультацій з психологом Тарасом Рабієм і жінка, зізнається, наче ново народилася на світ.

«Він навчив мене дихати, їздити в транспорті, не боятися людей, довіряти людям, – ділиться враженнями Тетяна, – ви знаєте, яке це щастя: йти вулицею, дихати і відчувати, що вже не страшно».

Тетяна з чоловіком та дочкою їздили у с. Вишків з сім'ями учасників АТО. Карітас організував таку родинну зустріч для покращення адаптації в мирному середовищі та налагодження взаєморозуміння у сім'ї.

20 вересня 2018 року відбулась Всеукраїнська акція "Я хочу миру"

3 079 учасників заходів

149 тренінгів, групових консультацій психолога

662 індивідуальних консультацій психолога

Можливості для створення власної справи

РОБОТА ЗДІЙСНЮЄТЬСЯ В РАМКАХ ПРОЕКТУ «ЗМІЦНЕННЯ САМОЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВНУТРІШНЬО ПЕРЕМІЩЕНИХ ОСІБ ТА ГРОМАД, ЩО ПОСТРАЖДАЛИ ВІД КОНФЛІКТУ В УКРАЇНІ»

Мета – надання доступу до стабільних джерел існування внутрішньо переміщених осіб та членів місцевих громад шляхом створення можливостей для розвитку самозайнятості, що сприятиме ефективній інтеграції їх у громаду на новому місці проживання.

Людмила Лучин – мати трьох дітей, франківчанка. Виготовляє подарункові смачні букети. До заняття власною справою спонукала скрута. А зараз жінка має так багато замовлень, що їй допомагають і діти, і чоловік. Все завдяки проекту з самозайнятості, що реалізовує Карітас Івано-Франківськ. Тепер багатодітна мама тішить своїми виробами клієнтів, дає майстер-класи на телебаченні та відвідує сиріт.

А ще рік тому жінка не мала, чим прогодувати своїх власних дітей. Чоловік Людмили поїхав на схід захищати Батьківщину. Жінка сиділа вдома з дітьми. Зізнається, не було за що купити хліба. Одного разу вкінці літа гуляла з дітьми у саду. Якраз дозріли яблука, груші, горіхи. У Людмили виникла ідея, що можна було б робити подарункові композиції.

«Це було якраз перед 1 вересня і я подумала, що букети з фруктів могли б бути чудовим подарунком для вчителів, – каже жінка, – але, чесно, мені було соромно збирати у саду фрукти, хоча він нічийний був, тому я ходила вночі, аби ніхто не бачив».

Перед Днем вчителя майстриня встановила свій власний рекорд – 15 букетів за 4 дні. На виготовлення одного букета пішло приблизно три години.

Людмила зробила перші композиції, показала знайомим. Вони й були її першими клієнтами.

Про проект дізналася з соціальної мережі Facebook. Пройшла навчання, написала бізнес-план, захистила і тепер має ноутбук, принтер, багатофункціональний стіл. Усе це обладнання полегшує роботу та допомагає рекламувати свою продукцію.

Зараз майстриня виготовляє композиції з їстівної продукції на будь-яких смак – фруктові, цукеркові, сирно-ковбасні, з алкогольними напоями. Майстриня створила свою сторінку у Facebook, там викладає свої роботи.

Заробіток зріс вдвічі, каже майстриня. Зараз жінка заробляє приблизно 4 000 грн в місяць. Це значний внесок у сімейний бюджет.

Займається благодійністю – проводить майстер-класи для дітей з сиротинців. А нещодавно її запросили на телебачення.

Чоловік пишається дружиною і допомагає їй – виготовляє коробочки для композицій. Діти, троє дівчат, завжди коло мами – щось подадуть, підкажуть.

Перед Днем вчителя майстриня встановила свій власний рекорд – 15 букетів за 4 дні. На виготовлення одного букета пішло приблизно три години. Людмила Лучин дуже радіє, що займається справою, яка їй до душі та ще й приносить заробіток. Майстриня вважає, що саме так й має виглядати улюблена робота.

4 тренінги

100 учасників тренінгів

15 грантерів з мікропідприємництва

46 грантерів з самозайнятості

Центр підтримки сім'ї

РОБОТА ЗДІЙСНЮЄТЬСЯ В РАМКАХ ПРОЕКТУ «СТВОРЕННЯ ЦЕНТРУ ПІДТРИМКИ СІМ'Ї В ЯКОСТІ МОДЕЛІ ДЛЯ ІНТЕГРАЦІЇ ВПО І ПРИЙМАЮЧИХ ГРОМАД»

Мета – підвищити рівень соціальної інтеграції між внутрішньо переміщеними особами та місцевим населенням шляхом створення спільної платформи для спілкування.

Ірина Сенюк вже два роки живе без чоловіка, а її троє дітей – без батька. Виною тому – війна на Донбасі. Жінка намагається впоратися із втратою близької людини та поступово повертається до повноцінного життя. Але ще досі згадує їхню останню розмову з чоловіком.

Того вечора вони розмовляли до одинадцятої години. Телефонно. То був січень. У чоловіка вже замерзли руки від холоду. Побажали один одному «спокійної ночі», закінчили розмову. Тоді вона востаннє чула його голос. З тих пір минуло два роки.

«У той вечір було сказано стільки, скільки я не чула за 24 роки спільного життя, – розповідає Ірина Сенюк, дружина загиблого воїна АТО, – розповідав, як я потрібна йому, казав, що дуже любить. То було 13 січня – день, коли ми розписалися».

А наступного дня жінка дізналася, що чоловіка вже немає. Це сталося о третій годині дня. На Луганщині у селі Новоолександрівка Попаснянського району. Чоловік був начальником розвідки батальйону 24 окремої механізованої бригади. Вертався із завдання разом з водієм. У їхній джип влучила протитанкова ракета. Водія вибуховою хвилею викинуло з авто. Він залишився живим. Ракета влучила з боку пасажирів, Віталій загинув на місці. Йому було 45. Без батька залишилося троє дітей.

А поки кожен член родини вчиться жити без годувальника – дружина без чоловіка, діти без тата. День за днем. І це непросто, зізнається Ірина.

Центр підтримки сім'ї франківського Карітасу Ірина відвідує вже понад рік. На зустрічі з психологом приходить разом з молодшим сином, 11-річним Іллею. Відвідують групові консультації психолога. Жінка зізнається, що її досі переслідує страх втратити ще когось з близьких.

«Переживаю дуже за доньку, коли вона затримується допізна на роботі, хвилююся за молодшого сина, йому – 11, складний вік, ще ніби й дитина, але вже дуже дорослий, – говорить Ірина, – консультації психолога допомагають впоратися з надмірною тривожністю».

А поки кожен член родини вчиться жити без годувальника – дружина без чоловіка, діти без тата. День за днем. І це непросто, зізнається Ірина. Старший син бачив понівечене тіло батька на власні очі, бо разом з волонтерами перевозили тіло додому. А молодший досі запитує у мами: «Чому Бог забрав у нас тата? У всіх є тато, а в мене нема». Ірина відповідає: «На все воля Божа». Жінка працює в церкві соціальним працівником. Молодший син ходить у недільну школу. Віра в Бога допомогла Ірині прийняти те, що сталося, а робота психологів – знайти сили жити далі.

«У самій назві Центру вже є ключове слово, яке несе зміст нашої діяльності – це підтримати, – говорить виконавчий директор Карітасу Наталя Козакевич, – підтримати та допомогти людині порадами, аби в подальшому вона могла вже сама впоратися з життєвими труднощами».

Окрім психологічної підтримки, у Центрі підтримки сім'ї влаштовують дозвілля для родин загиблих АТО – відвідують святі місця, зоопарк, аквапарк. Для жінок влаштовують різноманітні зустрічі та майстер-класи. Родинам видають продуктові набори, дітям – сертифікати на придбання канцтоварів.

235 родин – 618 осіб

**1 101 індивідуальних
консультацій психолога**

255 групових занять психолога

**1 519 групових занять
асистента родини**

15 інтеграційних заходів

Центр соціально-психологічної допомоги для дітей, сімей та молоді

Caritas
&Du

ДІЯЛЬНІСТЬ ЗДІЙСНЮЄТЬСЯ ЗА РАХУНОК ПРОЕКТІВ «НАЦІОНАЛЬНА МЕРЕЖА ЦЕНТРІВ ДЛЯ ДІТЕЙ ТА СІМЕЙ», «ПРОФЕСІЙНИЙ РОЗВИТОК СІРІТ ТА ПЕРЕМІЩЕНОЇ МОЛОДІ»

Мета – захист та розширення прав і можливостей дітей з вразливих категорій населення та їх сімей шляхом надання необхідної соціальної, психологічної та педагогічної підтримки.

Тарасу – 15, навчається у 9 класі. Однак стан здоров'я не дозволяє хлопцеві ходити до школи. Він – дитина з інвалідністю. Тарас на індивідуальному навчанні – вчителі приходять додому. Навчання дається хлопцеві непогано. Свого часу йому у цьому дуже допомогли додаткові заняття зі шкільних предметів. З хлопцем працював соціальний педагог Карітасу Івано-Франківська.

Зараз Тарас переважно сидить вдома. На вулицю виходить не часто. Хіба з другом Сашком. То єдиний його друг. А все через недугу, що сковує Тараса, змушує замикатися у собі (ред.: з етичних міркувань ми не вказуємо діагноз).

Сашко молодший від Тараса на два роки. Хлопець дуже тепло відгукується про друга. Каже, він хоча й молодший, але дуже цікавий, з ним є про що поговорити. Сашко часто приходиться в гості до Тараса. Гуляють в парку. Мама хлопця Наталя каже, що якщо син сам виходить на вулицю, то трохи хвилюється, а якщо з другом, то спокійна.

Але то не завжди було так. Тарас був звичайною дитиною. Ходив до школи. Щоправда, лише до 4 класу. Потім почалися проблеми зі здоров'ям. Однак, аби він не залишався сам на сам в чотирьох стінах, працівники Карітасу завжди запрошували Тараса на майстер-класи, екскурсії.

Мама Тараса – інвалід дитинства, II група інвалідності. Жінка не працює. Від Карітасу отримує допомогу у вигляді сертифікатів на канцтовари в рамках акції «Перший портфелік».

Тарас, як і більшість хлопців у його віці, захоплюється комп'ютерними іграми. Однак й думає вже про майбутню професію. Остаточний вибір ще не зробив. Зараз до душі йому професія ветеринара.

У Карітасі якраз допомагають випускникам визначитися з майбутньою професією. Працівники разом з молоддю відвідують дні відкритих дверей навчальних закладів та надають психологічну підтримку у виборі майбутньої професії.

Мама Тараса – інвалід дитинства, II група інвалідності. Жінка не працює. Від Карітасу отримує допомогу у вигляді сертифікатів на канцтовари в рамках акції «Перший портфелік». Для неї це суттєва допомога, адже виховує сина сама, коштів часто не вистачає на найнеобхідніше. Гроші йдуть на ліки для сина та для себе. Карітас також допомагає з продуктами харчування та миючими засобами.

Пані Наталя зізнається, що не просто зараз їй з сином – вже дорослий, хвороба дошкуляє, нервується, переживає. Тому жінка час від часу відвідує групу самопомоги «Коло підтримки», що діє у Карітасі. На зустрічах з батьками спілкуються психологи, соціальні педагоги – допомагають батькам вирішити проблеми, з якими вони не можуть самотужки впоратися.

А Тараса все-таки тягне до школи. Час від часу хлопець йде на день, два. Але враженнями з мамою не ділиться. Мовчить.

289 дітей

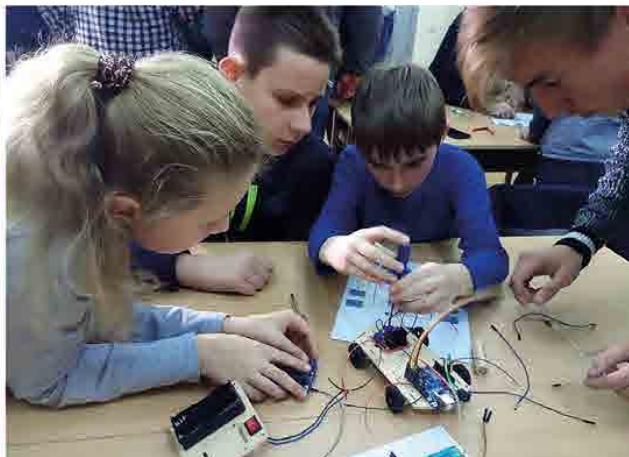
46 батьків

439 індивідуальних консультацій для дітей

114 індивідуальних консультацій для батьків

517 групових заходів, тренінгів, зустрічей, лекцій, груп самопомоги

2 оздоровчі табори

Підтримка ВІЛ-інфікованих дітей

Caritas
&Du

РОБОТА ЗДІЙСНЮЄТЬСЯ В РАМКАХ ПРОЕКТУ «ЦЕНТР ДОГЛЯДУ ТА ПІДТРИМКИ ДЛЯ ВІЛ-ІНФІКОВАНИХ ДІТЕЙ»

Мета – покращення якості життя ВІЛ-позитивних дітей та ВІЛ-інфікованих вагітних (психологічна допомога, консультації лікаря, медичне забезпечення, адвокаційна підтримка) та забезпечення їм соціальну інтеграцію у суспільство.

Софії (ім'я змінено) – 16. Дівчина – кругла сирота. Про те, що ВІЛ-інфікована дізналася, коли 5 років тому померла її мама. Як стало відомо, жінка передала інфекцію доньці з народженням. Через два роки помер й батько дівчини.

Зараз дівчинка проживає з бабусею, їй 85 років. Тому опікунство над школяркою оформив рідний дядько. Пан Микола є хресним батьком Софії. Чоловік каже, навіть й не задумався над цим питанням, пояснює – «не віддавати ж дитину у дитячий будинок».

Про ВІЛ-позитивний статус дівчини ніхто не знає. Це тримають у секреті. Софія приймає АРВ-терапію (антиретровірусна терапія). Хресний тато постійно підбадьорює дівчинку.

«Я Софії завжди кажу, що головне приймати терапію постійно, вчасно та регулярно, тоді кількість вірусного навантаження зменшиться і вона зможе жити повноцінним життям», – говорить чоловік.

Пан Микола живе у сусідньому селі. Вдома у похресниці буває часто, допомагає по господарству, бо чоловічих рук не вистачає.

Хресний дівчини – опікун з великої букви. Дуже турботливий. Називає Софію «донечкою». Навіть контролює, як школярка виконує домашнє завдання.

«Наприклад, вірш треба вивчити, то поки я коло хати пораюсь, вона тим часом вивчить і розкаже мені, – розповідає чоловік, – пам'ять має хорошу. Якщо я деякий час не приходжу, то завжди з нею на зв'язку телефоном. Я повинен все знати – де вона, з ким. Я за неї відповідаю».

У чоловіка є двоє своїх дорослих дітей та онучка. Розуміє, що батьківство – велика відповідальність. Переживає за долю Софії, але вірить, що у дівчинки все буде добре.

У Карітасі допомагають ліками, одягом та продуктами харчування.

Софія відвідує майстер-класи, екскурсії та заняття з психологом, що організовує Карітас в рамках роботи Центру догляду та підтримки для ВІЛ-інфікованих дітей. Бере участь у літніх оздоровчих таборах Карітасу.

16 ВІЛ-позитивних дітей від 2 до 16 років

47 новонароджених дітей до підтвердження або зняття їм ВІЛ-статусу, з них 24 дитини народилися у 2018 році

24 ВІЛ-інфікованих вагітних жінок

300 індивідуальних консультацій лікаря, психолога, педагога

11 тренінгів, групових занять

6 інших зустрічей з групами ризику

"Я Софії завжди кажу, що головне приймати терапію постійно, вчасно та регулярно, тоді кількість вірусного навантаження зменшиться і вона зможе жити повноцінним життям", – говорить чоловік.

Опіка молоддю з інвалідністю

Caritas
&Du

Cáritas
Española

Renovabis

ДІЯЛЬНІСТЬ ЗДІЙСНЮЄТЬСЯ ЗА РАХУНОК ПРОЕКТІВ: «ПІДТРИМКА ПРОГРАМ ДЛЯ ЛЮДЕЙ З ІНВАЛІДНІСТЮ СОЦІАЛЬНИХ ЦЕНТРІВ КАРИТАСУ В УКРАЇНІ», «ДЕННИЙ ЦЕНТР ДЛЯ ЛЮДЕЙ З ОБМЕЖЕНИМИ МОЖЛИВОСТЯМИ», «ЦЕНТР ДОЗВІЛЛЯ ТА СОЦІАЛЬНОЇ АДАПТАЦІЇ ДЛЯ ДІТЕЙ ТА МОЛОДІ З ВАДАМИ РОЗУМОВОГО РОЗВИТКУ», «СОЦІАЛЬНЕ СЕРЕДОВИЩЕ ДЛЯ МОЛОДІ З ОБМЕЖЕНИМИ МОЖЛИВОСТЯМИ».

Мета – сприяти молоді з інвалідністю у соціальній інтеграції та психологічній адаптації у суспільстві.

Петро Дармограй народився здоровою дитиною. Та, коли хлопчику було три роки стався випадок, який, на думку його мами, змінив життя дитини та усієї родини. На той час старший брат Петі навчався у першому класі. Школяр робив уроки, а помилки та клякси у зошиті затирав розчином з хлорки. Вміст баночки вирішив спробувати й маленький Петя. А далі – дитині стало погано, реанімація і життя Петі рятували вже лікарі.

Після того випадку він замкнувся у собі. Перестав говорити, мовчав. А до того щебетав, як соловей, каже мама, – співав пісні, розказував вірші. Однак медичного підтвердження того, що саме отруєння хлоркою дало такі зрушення у розвитку дитини немає.

Зараз Петі 33 роки. Він – людина з інвалідністю. У хлопця затримка психічного розвитку. Спокійний, сором'язливий, неговіркий. Петро знайшов собі хобі до душі – набиває картини нитками та вишиває бісером. І це у нього досить гарно виходить. На стінах майстерні Карітасу – ціла колекція його робіт, а на ярмарках, що організовує Карітас, картини хлопця користуються великим попитом.

Петро знайшов собі хобі до душі – набиває картини нитками та вишиває бісером. І це у нього досить гарно виходить. На стінах майстерні Карітасу – ціла колекція його робіт

Петро навчався у Тлумацькій спеціальній школі-інтернаті. Однак через погані умови та харчування, батьки забрали звідти хлопця. Перейшов у допоміжну неповну середню школу-садок для дітей з вадами інтелекту у Івано-Франківську. Був кращим учнем у класі. Там і захопився набивання картин нитками. Єдине, що не вдавалося – це математика. Й зараз є труднощі, однак щодо підрахунку грошей, то Петро з цим добре справляється.

Хлопець досить самостійний. Ходить за покупками у магазин, любить гуляти у парку. Допомогає мамі з домашніми справами: прибирає, готує. Готувати навчився на кулінарних тренінгах у Карітасі. Тепер пробує все нові й нові страви.

Петро захоплюється футболом, грає в команді молоді з інвалідністю франківського Карітасу.

У вільний час освоює комп'ютер. Активний у соціальних мережах. До речі, у Карітасі також для молоді з інвалідністю проводять уроки з інформатики.

Петро дуже добрий, розповідає мама. Завжди прийде на допомогу. Буває, після занять у Карітасі прийде пізніше, бо проводить друзів додому.

«Петро дуже любить дітей, – каже мама хлопця Анна, – і діти його люблять. Коли приходять в гості діти старшого сина, то зразу до Петі біжать. І у нього є мрія – одружитися, мати сім'ю, дітей. Однак, чи здійсниться ця мрія?».

47 осіб з інвалідністю

850 групових занять

2 оздоровчі табори

**48 індивідуальних
консультацій**

**2 файндрейзингові
кампанії**

Структури самодопомоги для дітей та молоді з інвалідністю

РОБОТА ЗДІЙСНЮЄТЬСЯ В РАМКАХ ПРОЕКТУ «АКТИВАЦІЯ ГРОМАД У НАДАННІ ПОСЛУГ ДЛЯ ДІТЕЙ ТА МОЛОДІ З ОБМЕЖЕНИМИ МОЖЛИВОСТЯМИ»

Мета – створення умов для соціального включення та інтеграції молодих людей з особливими потребами у суспільстві.

Сашко Литвин дуже любить потяги. Він їх малює. Мрії стати машиністом. Однак, певно, мрія дитини так і залишиться мрією. Сашко є слабчучою дитиною з народження. З півторарічного віку він завжди зі слуховим апаратом. Є ще супутнє неврологічне захворювання – гідроцефальний синдром.

Спілкуватися йому важко. Не всі слова розуміє. Слуховий апарат не відтворює в точності усі звуки. Важко розрізнити деякі схожі звуки, наприклад, як шум води і шум вітру. Сам говорить короткими фразами.

Хлопцеві зараз 14. Навчається у спеціалізованій школі-інтернаті для дітей з вадами слуху у Калуші. Тиждень на навчання, у вихідні – вдома. У школі з навчанням також існують складнощі. Не розуміє всі тексти. Хлопець змушений завчати слова.

Бесіди його втомлюють, починає нудьгувати. А от ліпити, клеїти, малювати йому більш до вподоби. Тому осередок самодопомоги для дітей з інвалідністю у Більшівцівській ОТГ Сашко відвідує із задоволенням.

Сашко Литвин дуже любить потяги. Він їх малює. Мрії стати машиністом. Однак, певно, мрія дитини так і залишиться мрією.

У Більшівцях група почала працювати у червні 2018 року. На заняття ходить 11 осіб. Вік – від 7 до 37 років. Збираються у школі, у кабінеті психолога. Коли стає тепліше переходять у приміщенні селищної бібліотеки. Зараз працюють над покращенням умов для занять.

"Ми наразі пишемо проект, плануємо виграти грант, аби обладнати кабінет, – говорить заступниця голови Більшівцівської ОТГ Марія Щепанська, – там потрібно зробити ремонт, придбати меблі, аби дітям було зручно".

Місцева влада контактує з підприємцями, ті у свою чергу допомагають з транспортом для дітей.

А поки батьки Сашка розглядають варіант переведення хлопця у звичайну школу. Але є перестороги. Тим більше зараз у хлопця перехідний період і він все сприймає близько до серця.

Свого часу Сашко ходив у звичайний садок. Вже тоді діти проявляли до нього надмірну зацікавленість. Питали, що за апарат у вусі, чому Сашко не грається, чому видає дивні звуки. Тоді дитина цим не дуже переймалася, а зараз, коли став дорослим, вже конфузиться від надмірної уваги.

Сашко – спокійний, доброзичливий. Допомогає мамі у догляді за молодшим братиком. У вільний час шукає в Інтернеті інформацію, яка його цікавить, бо зорове сприйняття у хлопця набагато краще розвинене.

Щодо майбутньої професії, то хлопець зможе впоратися з працею столяра, слюсаря, монтажника гіпсокартону, зубного техника.

А поки хлопець любить ліпити з пластиліну героїв мультфільмів. Любить ходити в кіно. А от, що не любить, так це фотографуватися.

11 груп самодопомоги

207 дітей та молоді з інвалідністю

774 тренінгів, гуртків, інтеграційних заходів

151 індивідуальна консультація психолога

Протидія торгівлі людьми

Norwegian Ministry
of Foreign Affairs

Canada

РОБОТА КОНСУЛЬТАТИВНОГО ЦЕНТРУ З НАДАННЯ ДОПОМОГИ ОСОБАМ ПОСТРАЖДАЛИМ ВІД ТОРГІВЛІ ЛЮДЬМИ ЗДІЙСНЮЄТЬСЯ В РАМКАХ ПРОЕКТІВ «ПІДТРИМКА ДІЯЛЬНОСТІ КОНСУЛЬТАТИВНИХ ЦЕНТРІВ ДЛЯ ЛЮДЕЙ, ЩО ПОТЕРПІЛИ ВІД ТОРГІВЛІ ЛЮДЬМИ» ТА «ВПРОВАДЖЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОГО МЕХАНІЗМУ ВЗАЄМОДІЇ СУБ'ЄКТІВ, ЯКІ ЗДІЙСНЮЮТЬ ЗАХОДИ У СФЕРІ ПРОТИДІЇ ТОРГІВЛІ ЛЮДЬМИ, В ТОМУ ЧИСЛІ ДІТЬМИ В ІВАНО-ФРАНКІВСЬКІЙ ОБЛАСТІ».

Мета – сприяти соціальній та професійній інтеграції жертв торгівлі людьми та запобігання торгівлі шляхом проведення превентивних заходів, інформаційних акцій, надання консультаційних послуг, покращення захисту прав осіб, які постраждали від торгівлі людьми.

Івано-Франківська область.

Андрій (ім'я змінено, всі подальші імена – також) працював продавцем у торговій палатці. Його роботодавець Іван був винен гроші односельцю Олегу. Неодноразово Андрій особисто був свідком їхньої розмови про повернення боргу.

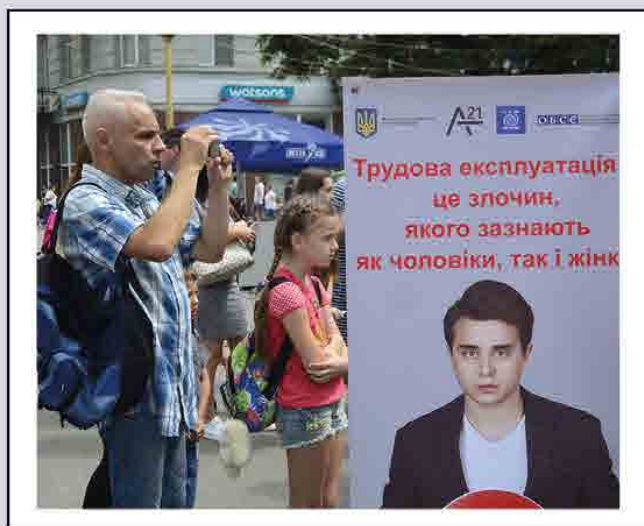
Однак, як виявилось, господар торгової палатки, гроші віддавати не планував. І коли односелець черговий раз прийшов по гроші, у боржника вже був план. Він вирішив звинуватити у крадіжці грошей свого продавця. Сума зниклих грошей – 2000 \$.

Андрій, звісно ж, все заперечував. Його обшукали, але грошей не знайшли. Чоловіка тоді силоміць вивезли на склад роботодавця. Там вибивали з нього зізнання у крадіжці силою – жорстоко били ногами, молотком і ледь живого покинули ночувати на складі.

Наступного дня зранку чоловіки повезли Андрія у районне відділення поліції. Там вже правоохоронці вибивали зізнання – також жорстоко били. Погрожували, що його чекає в'язниця. Чоловік зрозумів, що усі вони були у змові. Дружину Андрія обманом змусили передати паспорт чоловіка.

Згодом Андрій знайшов роботу у Івано-Франківську на будівництві. Та старі знайомі не давали про себе забути. Іван та Олег час від часу приходили до Андрія на роботу та вимагали грошей. Колишній роботодавець Андрія казав, що оскільки, він не може повернути йому гроші, то він відвезе його на роботу у Росію і там Андрій відпрацює борг.

З поліції Андрія знову відвезли на склад і знову били. Після тривалих знущань та побоїв його відпустили. Вдома чоловік розповів про все рідним. Довгий час він провів у лікарні. Потім вирішив звернутися до поліції в м. Івано-Франківськ та повідомити про ситуацію, що з ним трапилася.

Згодом Андрій знайшов роботу у Івано-Франківську на будівництві. Та старі знайомі не давали про себе забути. Іван та Олег час від часу приходили до Андрія на роботу та вимагали грошей. Колишній роботодавець Андрія казав, що оскільки, він не може повернути йому гроші, то він відвезе його на роботу у Росію і там Андрій відпрацює борг.

Через тиждень до Андрія зателефонував Іван і сказав, щоб завтра він був готовий до поїздки в Росію. Андрій повідомив про це співробітників відділу по боротьбі з торгівлею людьми.

Зранку до Андрія заїхав його односелець, який займався перевезеннями за кордон. В той момент Андрія здивувало, яким чином він зможе потрапити за кордон, адже не має паспорта (його так і не повернули). Та перевізник сказав, що паспорт у нього, і що він з Іваном про все домовився. Вони вже знайшли йому місце роботи і тепер його завдання відпрацювати борг.

Дорогою поліція затримала автомобіль, у якому вивозили Андрія за кордон, а його звільнили.

97 тренінгів, семінарів, робочих зустрічей

2 інформаційні акції

19 осіб постраждалих від торгівлі людьми

48 індивідуальних консультацій з психологом

Розвиток соціального служіння на парафіях Івано-Франківської архієпархії УГКЦ

РОБОТА ЗДІЙСНЮЄТЬСЯ В РАМКАХ ПРОЕКТУ «ПІДВИЩЕННЯ РІВНЯ СОЦІАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ТА УЧАСТІ ГРОМАДИ НА МІСЦЕВОМУ РІВНІ»

Мета – посилення стійкості парафіяльних громад УГКЦ та покращення сфери надання соціальних послуг місцевим громадам.

«Це моя десятина», – так про своє соціальне служіння говорить Наталя Присяжнюк. Жінка, як волонтер, проводить у Богородчанах заняття з дітьми із малозабезпечених та багатодітних родин, родин учасників АТО та внутрішньо переміщених осіб. Наталя організовує різні майстер-класи – декупаж, миловаріння, робота з папером, малювання. До занять залучила музичного керівника Богородчанської школи і організували дітям театральний гурток. На заняття ходить 35 дітей. Вік – 8-12 років. Зустрічаються щосуботи. Так жінка втілює у життя проект Карітасу.

«Я займаюся тим, що мені подобається, – говорить Наталя. – Я дуже творча, але зараз немає часу для власного хобі, тому свої творчі ідеї втілюю разом з дітьми на заняттях».

За освітою жінка не працювала жодного дня. Наталя – інженер-механік. Чоловік – військовий. На одному місці довго не затримувалися. Роботу шукали на місці, де осідали. Та де би подружжя не мешкало, Наталя всюди робила свято – театральні постановки, вистави.

За освітою жінка не працювала жодного дня. Наталя – інженер-механік. Чоловік – військовий. На одному місці довго не затримувалися. Роботу шукали на місці, де осідали. Та де би подружжя не мешкало, Наталя всюди робила свято – театральні постановки, вистави

У Богородчанах сім'я мешкає вже 10 років. Подружжя має двоє дітей та п'ятеро онуків. Наталя вважає себе щасливою жінкою. В руках тримає блокнот із символічною назвою – «Щоденник щасливої жінки». На кожен день – уривок з Євангелії.

«Я живу в мирі з собою, з родиною, з чоловіком, – каже Наталя, – я спокійна за своїх дітей, тому що ми навчили їх жити з Богом».

Що допомогло досягнути такої гармонії? Наталя з чоловіком вже десять років не дивляться телевизор, не слухають радіо. Інтернетом користуються при потребі – для заробітку або творчості. І ходять до церкви, вірять в Бога.

«Церква – це наше життя, ми практикуємо християни», – каже жінка.

Хоча так було не завжди. Наталя звернулася до Бога після переломного моменту у житті. У 1999 році помер її тато. Жінка багато читала, ходила до церкви, бо шукала порятунку. Порятунку від болю та горя.

Наталю підтримує і допомагає її чоловік. Однак все-таки йому не подобається, коли дружина весь свій час приділяє соціальному служінню.

«Він – мій якір, – каже жінка, – чоловік мене зупиняє, так би мовити, спускає з небес на землю. Бо інакше я можу зранку до вечора сидіти над роботою, якою захопилася».

Після занять, ввечері, втомлена Наталя телефонує чоловікові: «Приходь до мене. Вип'ємо кави». І він мчить до дружини. Бере з собою цукерки. І так відпочивають, спілкуються. Бо вдома – старенька мама, яка хоче уваги.

У Наталі ще є мрія – створити катехитичну школу, аби діти на заняттях збиралися навколо Бога та Божого слова.

106 навчальних зустрічей
333 священників та 1 099 мирян
14 парафій
6 парафій отримали грантову підтримку

Благодійна їдальня

Caritasverband
für die Diözese
Trier e.V.

РОБОТА ЗДІЙСНЮЄТЬСЯ В РАМКАХ ПРОЕКТУ "БЛАГОДІЙНА ЇДАЛЬНЯ М. ІВАНО-ФРАНКІВСЬК" ТА ЗА РАХУНОК КОШТІВ, ЗІБРАНИХ В РАМКАХ МІСЦЕВИХ БЛАГОДІЙНИХ АКЦІЙ

Мета – забезпечення одноразовим гарячим харчуванням соціально незахищених і малозабезпечених верств населення м. Івано-Франківськ.

Нагодувати голодного – одне з діл милосердя. Не всі задумуються, що поряд з нами живуть люди, які не мають можливості задовольнити найпростішу потребу у їжі. Безхатки, самотні старенькі люди, малозабезпечені, багатодітні, неповні родини та люди з інвалідністю – всі вони за межею бідності. Благодійна їдальня франківського Карітасу – єдина можливість для цих людей скуштувати гарячий обід.

Кожного дня, крім вихідних, двері благодійної їдальні відчинені для потребуючих. І так вже 27 років.

Благодійна їдальня діє частково за рахунок фінансування закордонних донорів, частково – на пожертви підприємців міста та небайдужих людей.

Знайомимо вас з тими небайдужими підприємцями та мешканцями міста, хто долучається до доброї справи. Вони жертвують свій час та кошти, аби допомогти ближньому.

Роман Федорів – підприємець, співвласник ПП «Біо-Захід». Чоловік є парафіянином церкви Преподобної Параскеви у селі Братківці Тисменицького району. Свідомий громадянин та віруюча людина.

Роман Федорів вже три роки постачає благодійній їдальні сметану. Кожного тижня підприємець жертвує ящик кисломолочного продукту.

Ресторан «Пасаж Гартенберг» забезпечує обідом один день тижня в благодійній їдальні. Ресторан постачає продукти для приготування обідів кожної п'ятниці. Заклад допомагає франківському Карітасу з жовтня 2018 року.

"Ми робимо те, що повинні робити – вносимо свою лепту у добру справу, адже нагодувати більше ста людей кожного дня – це немалі кошти", – говорить керуюча культурно-відпочинковим комплексом Наталя Іванів.

Микола Мазурик – виконавчий директор ТДВ «Івано-Франківський міськмолкозавод». Підприємство постачає у благодійну їдальню молоко. Кожного тижня – 15 пакетів.

Андрій Бачинський – виконавчий директор ТОВ «Торговий дім Горянка ІФ». Свідомий християнин з побожної християнської родини. Підприємство забезпечує благодійну їдальню вершковим маслом. Щомісяця – 10 кг.

Ярослав Сухоребський – генеральний директор ТОВ «Прикарпатський торговий дім». Щороку жертвує 300 продуктових наборів для тих, хто харчується у благодійній їдальні та іншим потребуючим, яким допомагає Карітас.

Вірні УГКЦ. В інформаційно-консультативному центрі франківського Карітасу є скринька для пожертв. Небайдужі переходять час від часу заходять та жертвують кошти. Рідше приносять продукти.

Кожної осені на прохання директора Карітасу отця Володимира Чорнія на парафіях Івано-Франківської Архієпархії УГКЦ проходить збір продуктів на потреби благодійної їдальні.

Перед Великим постом у М'ясопусну неділю згідно постанови Синоду єпископів УГКЦ у всьому світі проводиться збірка на Карітас. У Івано-Франківській єпархії ці кошти використовуються для потреб благодійної їдальні.

"Наші жертводавці є прикладом соціальної відповідальності перед людьми, які опинилися у складних життєвих обставинах, – говорить керівник благодійної їдальні Карітасу отець Роман Дармограй. – Ми щиро дякуємо усім та закликаємо й інших небайдужих людей причинитися до одного з діл милосердя – нагодувати голодного".

208 осіб харчуються кожного дня

49 296 порцій обідів

Центр догляду вдома

Caritas
&Du

Caritasverband
für die Diözese
Trier e.V.

CNEWA Canada
«Центр опіки та догляду»
«Центр опіки та догляду»

РОБОТА ЗДІЙСНЮЄТЬСЯ ЗА РАХУНОК ПРОЕКТІВ «МЕРЕЖА ЦЕНТРІВ ДОМАШНЬОЇ ОПІКИ КАРІТАС УКРАЇНИ, 2018», «ДОМАШНЯ ОПІКА ДЛЯ ВПО НА ЗАХІДНІЙ УКРАЇНІ, 2018», «СПРИЯННЯ В ДОСТУПІ ДО МЕДИЧНОГО ОБЛАДНАННЯ ДЛЯ СОЦІАЛЬНО НЕЗАХИЩЕНИХ ВЕРСТВ НАСЕЛЕННЯ», «НАДАННЯ АДРЕСНОЇ БЛАГОДІЙНОЇ ДОПОМОГИ У ВИГЛЯДІ МЕДИКАМЕНТІВ, ЗАСОБІВ ДОГЛЯДУ, ПРОДУКТІВ ХАРЧУВАННЯ, ЗАСОБІВ ОСОБИСТОЇ ГІГІЄНИ В МЕДИЧНО-СОЦІАЛЬНОМУ ЦЕНТРІ «ДОМАШНЯ ОПІКА»».

Мета – надання соціальної послуги догляду вдома для важкохворих, одиноких, самотньо проживаючих, людей літнього віку, людей з інвалідністю, соціально незахищених внутрішньо переміщених осіб з метою покращення якості їхнього життя та забезпечення психологічної підтримки.

Наталя Шульга любить фіалки, бо цвітуть цілу зиму. Однак милуватися красою квітів вона вже не може. Жінка повністю незряча. Зараз їй – 58. Зір втрачала поступово. А почалося все, коли Наталя була ще в першому класі. Причина – ДТП.

... Першокласниця Наталя до школи того дня не пішла. Чи хвора була, вже й не пам'ятає. Підходила та година, коли дівчинка зустрічала маму з роботи. Наталя переходила дорогу, хотіла перестрибнути калюжу. На зустріч їхав «Москвич», водій не зупинився, думав, що об'їде дівчинку, але зачепив крилом машини. Наталя впала і вдарилася до бруківки.

Вже ввечері у дитини піднялася температура та дуже сильно болів живіт. Дівчинку забрала «швидка».

У школярки були пошкоджені внутрішні органи, однак лікарі не відразу це виявили. На третій день після ДТП дитина почала втрачати свідомість. Лише тоді їй зробили операцію. Видалили селезінку, Наталя втратила багато крові. З тих пір дитина почала втрачати зір.

«До третього класу я ще бачила, що написано на дошці, а потім вже мені однокласники диктували, або давали переписувати з зошита, – розповідає Наталя Шульга, – а у класі восьмому я вже читала в окулярах та ще й тримала в руках лупу».

Після закінчення восьмого класу Наталя пішла працювати на учбово-виробниче підприємство Українського товариства сліпих. Робила папки-швидкозшивачі. Отримала групу інвалідності по зору. Там зустріла свого чоловіка.

Жінка розуміла, що втрачає зір і готувалася – вимикала світло на кухні і робила все навпомацки – чистила картоплю, готувала їжу, мила посуд.

До 1987 року Наталя їздила на роботу сама, ще бачила. А далі – лише силуети та тіні. Каже, для незрячої людини бачити хоча б силуети – це дуже багато – бачити, що йде людина, їде машина, коли готуєш їсти, бачиш контури посуду, продуктів.

Жінка розуміла, що втрачає зір і готувалася – вимикала світло на кухні і робила все навпомацки – чистила картоплю, готувала їжу, мила посуд.

У квартирі Наталя орієнтується дуже добре – на пам'ять знає кожен кут, кожен поворот. Знає, де що стоїть. В цьому й є секрет порядку вдома – кожна річ має своє місце.

Зараз жінка ще доглядає за своєю старенькою мамою. Йосифі Романюк – 89. Жінка вже рік, як не встає з ліжка. А до тих пір допомагала незрячій доньці, чим могла – готувала їсти, разом ходили на ринок за продуктами.

Працівники Карітасу Івано-Франківська відвідають сім'ю три рази на тиждень. Карітас закуповує необхідні ліки, засоби для гігієни та продукти харчування, надає у тимчасове користування обладнання для догляду. Медико-соціальний працівник вимірює артеріальний тиск, рівень цукру у крові. Соціальний працівник робить закупки у магазині, за необхідності допомагає з домашніми справами.

Родину відвідують волонтери Карітасу, які пройшли ряд навчальних тренінгів по догляду за хворими людьми. Тренінги проводять працівники Карітасу та запрошені фахівці.

І незважаючи ні на що Наталя дуже життєрадісна. Дивується, коли люди через дрібниці впадають у відчай. Вважає, що всі неприємності – це тимчасові незручності. Найбільша проблема – це коли людина хвора і хворі рідні.

86 важкохворих, які отримують соціальні послуги догляду вдома

212 отримувачів разової матеріальної допомоги

346 отримувачів реабілітаційного обладнання

50 665 наданих соціальних послуг догляду вдома

1 447 індивідуальних консультацій

22 групових занять та навчальних тренінгів для хворих, родичів та волонтерів

Допомога важкохворим

Caritas
&Du

Caritasverband
für die Diözese
Trier e.V.

РОБОТА ЗДІЙСНЮЄТЬСЯ В РАМКАХ ПРОЕКТУ «МЕРЕЖА ЦЕНТРІВ ДОМАШНЬОЇ ОПІКИ КАРІТАС УКРАЇНИ (ПАЛІАТИВНА ДОПОМОГА), 2018», ЗА ФІНАНСОВОЇ ДОПОМОГИ ДЕПАРТАМЕНТУ СОЦІАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ ІВАНО-ФРАНКІВСЬКОЇ ОДА.

Мета – надання соціальної послуги паліативного догляду для важкохворих людей, надання кваліфікованої допомоги та консультування хворого і його оточення з питань лікування, догляду та адекватного знеболення, покращення якості життя та забезпечення психологічної підтримки хворої людини на термінальних стадіях.

Село Побережжя Тисменицький район Івано-Франківська область.

Василю Ходаку було 27 років, коли сталася аварія на Чорнобильській атомній електростанції. Чоловік працював тоді водієм на автобазі, проводив меліорацію земель. Після вибуху його відправили у 30-ти кілометрову зону відчуження – бурили свердловину, аби люди не пили воду з криниці. Людей, щоправда, там майже не залишилося. Були одні старенькі.

З тих пір минуло 33 роки. Чоловік вже все добре не пам'ятає, у нього розсіяний склероз та І група інвалідності. Дружина, як завжди, поряд. Допомагає згадувати, як то все було. І це єдине, що весь цей час рятувало чоловіка – любов та турбота його Марії.

«Він не хотів туди їхати, бо розумів, куди відправляють, але керівництво поставило його перед фактом: «Не поїдеш – підеш через військкомат на роботу на три місяці», – розповідає дружина.

Він поїхав один раз, потім другий. Днів на десять. Пригадує, як вночі прокинулися від гучного вибуху. Після аварії ще час від часу були спалахи. Перше, що відчув чоловік – язик став, наче дерев'яний. Зранку швиденько зібралися – і тікати. Трасою не поїхали, їхали лісом, навпростець, аби скоріше.

Через місяць почала відмовляти права нога. Загальний стан здоров'я погіршився. Пану Василю поставили діагноз – розсіяний склероз. Почалися епілептичні напади. Чоловік пройшов обстеження і виявили пухлину головного мозку. На щастя, доброякісна. Операцію робили у Києві. Це був 1987 рік.

Кожного місяця чоловіка відвідує виїзна паліативна бригада Карітасу у складі лікаря, медсестри, психолога та духівника. Привозять необхідні медикаменти, дають поради, підтримують.

У 2001 році чоловік почав втрачати пам'ять. Не міг ходити. Не їв. Рецидив, зробили повторну операцію. Через чотири роки знову загострення – і вже третя операція. Після операції відмовили ноги. Лише через два тижня почав відчувати пальці. Епілептичні напади не припиняються й досі.

Допомоги, як учасник ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській атомній електростанції, чоловік так і не отримує. Тоді треба було їхати у Львів, там вимірювали відсоток опромінення. А на той час пан Василь був дуже хворий та ще й до того запис про одне відрядження десь загубився.

Зараз чоловік на суворій дієті. Кожен день приймає ліки. Йому важко сприймати будь-який шум, відразу болить голова. Єдині голосні звуки, які чоловік із задоволенням вислуховує – це сміх та постійні запитання «чому?» і «як?» маленького онука.

Кожного місяця чоловіка відвідує виїзна паліативна бригада Карітасу у складі лікаря, медсестри, психолога та духівника. Привозять необхідні медикаменти, дають поради, підтримують.

Допомога важкохворим, самотнім та мало-забезпеченим людям села Побережжя здійснюється в рамках співпраці з Поберезькою сільською радою. Зараз у селі обслуговується понад 20 людей.

«Перед Новим роком я обходила своїх важкохворих односельчан, – розповідає голова Поберезької сільської ради Леся Іванків, – зрозуміла, що людям не вистачає спілкування та кваліфікованої консультації лікаря. Бо порада подруги чи сусідки може мати погані наслідки. А у нас, на жаль, дуже поширене самолікування».

189 отримувачів послуг паліативної допомоги

54 078 послуг паліативного догляду

22 групових занять для хворих та родичів

Турбота про людей похилого віку

ПРОЕКТ «ПОКРАЩЕННЯ ЯКОСТІ ЖИТТЯ ЛЮДЕЙ ПОХИЛОГО ВІКУ — ЖЕРТВ ТОТАЛІТАРНИХ РЕЖИМІВ ШЛЯХОМ СТВОРЕННЯ УМОВ ДЛЯ ЗАЛУЧЕННЯ ЇХ ДО АКТИВНОЇ УЧАСТІ У СУСПІЛЬНОМУ ЖИТТІ ТА ОРГАНІЗАЦІЯ НАДАННЯ ВОЛОНТЕРСЬКОЇ ПІДТРИМКИ ДЛЯ МАЛОМОБІЛЬНИХ ТА НЕМОБІЛЬНИХ ПРЕДСТАВНИКІВ ОСНОВНОЇ ЦІЛЬОВОЇ ГРУПИ»

Мета – покращення якості життя людей похилого віку – жертв тоталітарних режимів шляхом створення умов для залучення їх до активної участі в суспільному житті та визнання їх життєвого досвіду і досягнень.

Село Голинь Калуський район Івано-Франківська область.

Маленькій Катерині було років 5, коли їх з матір'ю вивезли до Німеччини на примусові роботи. То був 1942 рік. Пам'ятає небагато, навіть назву міста не пригадує, але дещо все-таки закарбувалося у пам'яті жінки.

У Німеччині мама Катерини працювала на полі. На роботу йшла, коли донька ще спала, а приходила пізно ввечері. Жили у гуртожитку, по декілька сімей у кімнаті. З дітей, крім Каті, нікого не було. Дівчинка гралася на подвір'ї. Одна. Єдиною її подругою була сусідка-німкеня. Бачились через паркан. Німкеня працювала у себе на городі. Розмовляла з дівчинкою німецькою, але та нічого не розуміла. Пригощала Катю печивом, цукерками.

«Цукерки були у формі олівців, великі, пахучі, – згадує жінка, – я подякувати не вміла, не знала, як німецькою «дякую» буде».

В мене нікого немає. Ні однієї душі, – розповідає жінка, – мені люди кажуть: «Добре тобі, чоловік не п'є, дітей годувати не треба». А я кожну хвилинку заповнюю якоюсь роботою, аби не відчувати ту самотність так різко.

Окрім розмов з німкеню, яких не розуміла, ще однією розвагою для дитини було ходіння по воду на водокачку. Поганого ставлення німців не пригадує.

Коли у 1945 році повернулися додому, вже про роки у Німеччині й не згадували.

«Не було коли й про що говорити, – каже пані Катерина, – бо далі треба було працювати. Колгосп – знову ярмо на шию, праця забирала весь час і нищила людину».

Свого тата жінка не знає. Ніколи не бачила навіть на фотографії.

«Мама не розповідала, сказала – «помер» та я й більше нічого не питала», – каже пані Катерина.

Зараз Катерині Корфіль – 82. Доля так склалася, що вона залишилася зовсім одна. Сімейне життя не склалося. Причиною тому, як вважає жінка, стала її хвороба ще у молоді роки. У 17 років дівчина була паралізована. Через протяги на роботі. Працювала у цеху на лісокомбінаті. Чотири місяці була нерухома. Не ходила, не говорила.

«У нас в селі так казали: «Вже, як була слаба, то здорова вже не буде. Тому й хлопці цуралися», – зітхає пані Катерина.

Однак дівчина одужала. Влаштувалася на роботу — прибирати у школі. Потім поїхала у Сибір. Там працювала на току. Про її хворобу й туди чутки дійшли.

Мама померла, коли жінці було 46. З тих пір пані Катерина живе сама.

«В мене нікого немає. Ні однієї душі, – розповідає жінка, – мені люди кажуть: «Добре тобі, чоловік не п'є, дітей годувати не треба». А я кожну хвилинку заповнюю якоюсь роботою, аби не відчувати ту самотність так різко».

Працівники та волонтери Карітасу щомісяця відвідують Катерину Корфіль, привозять засоби гігієни та продукти харчування.

107 людей похилого віку

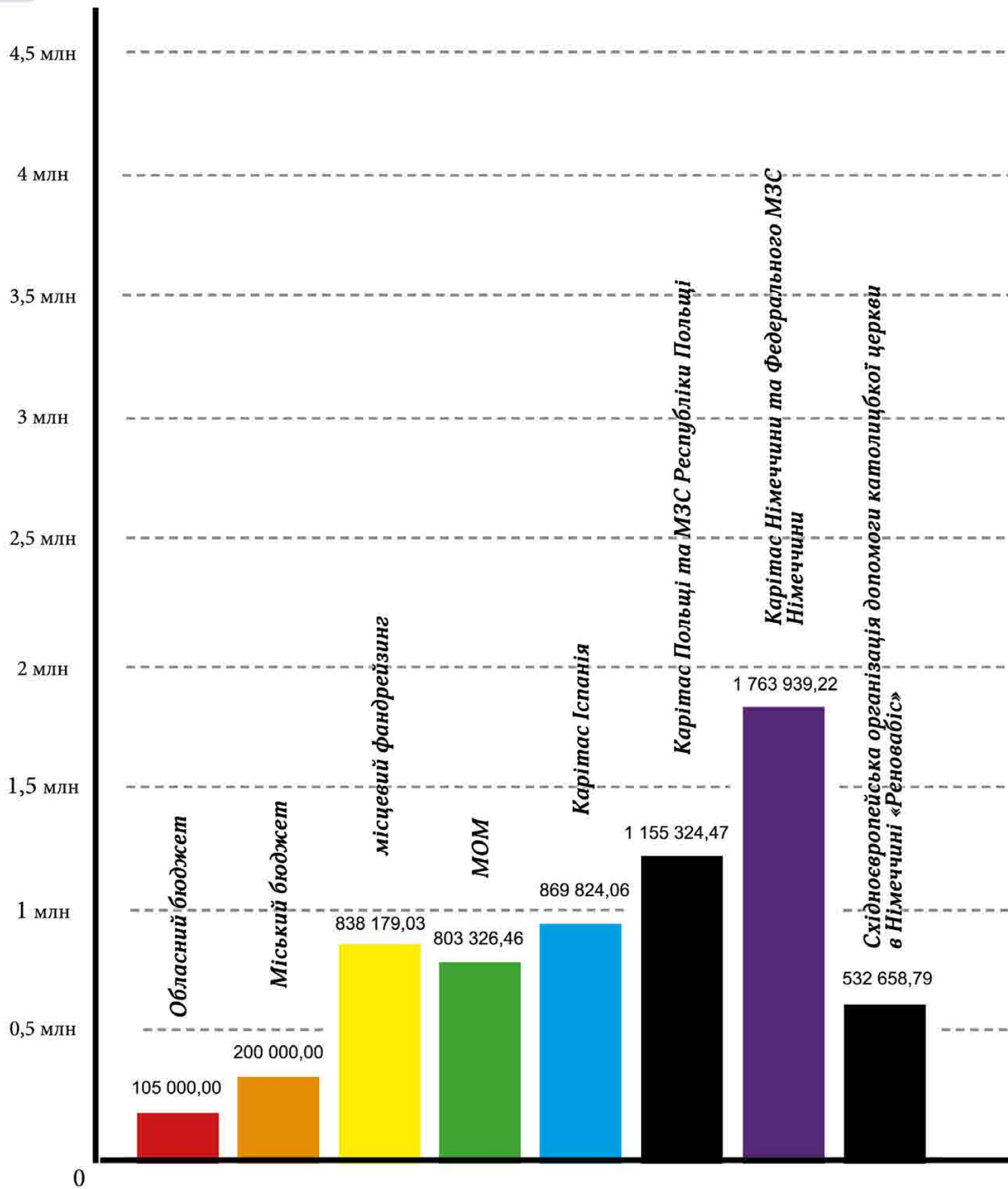
21 волонтер

60 зустрічей, діалогів поколінь, екскурсій, гурткових занять

12 тренінгів для волонтерів

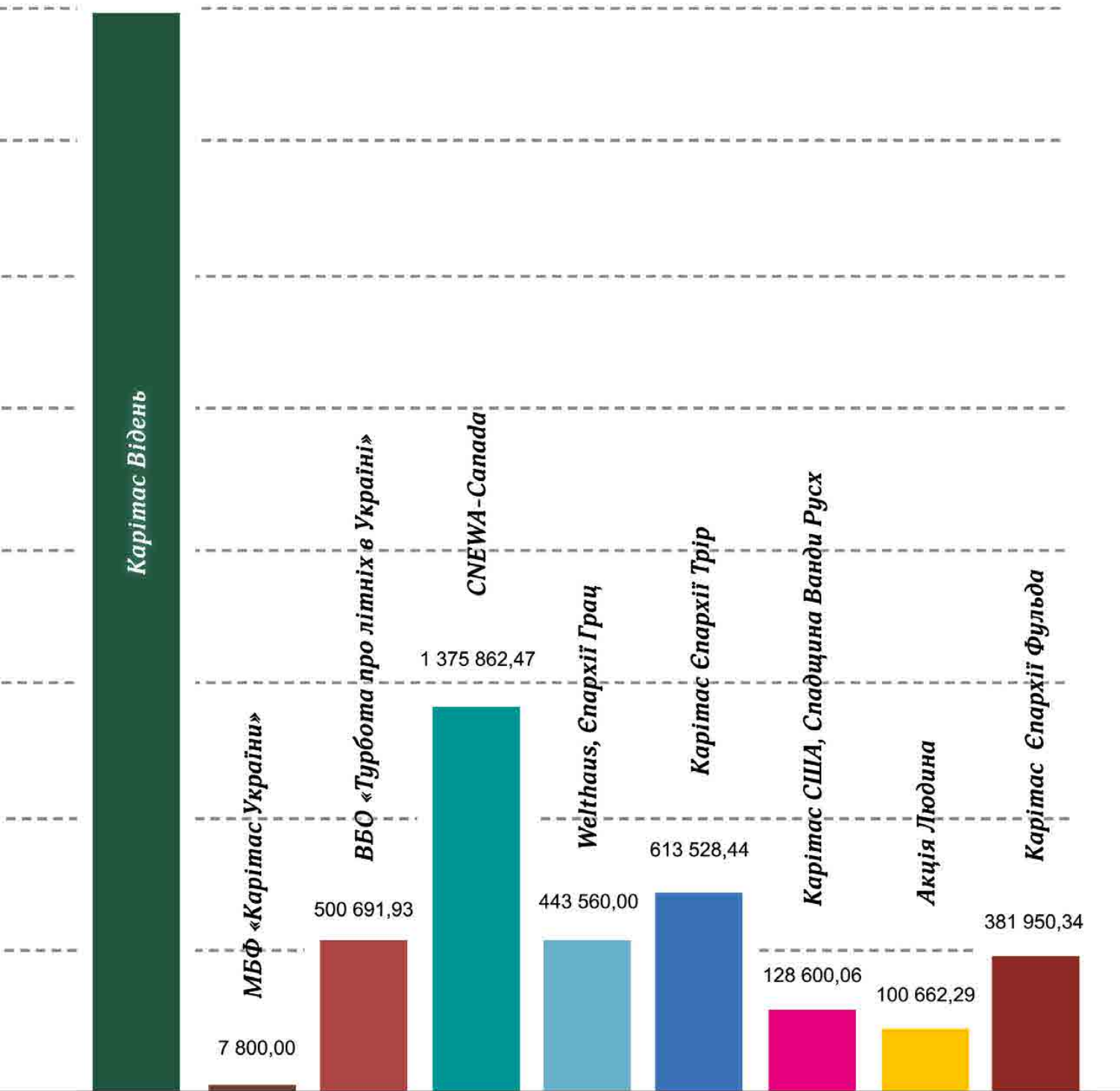

Фінансовий звіт:

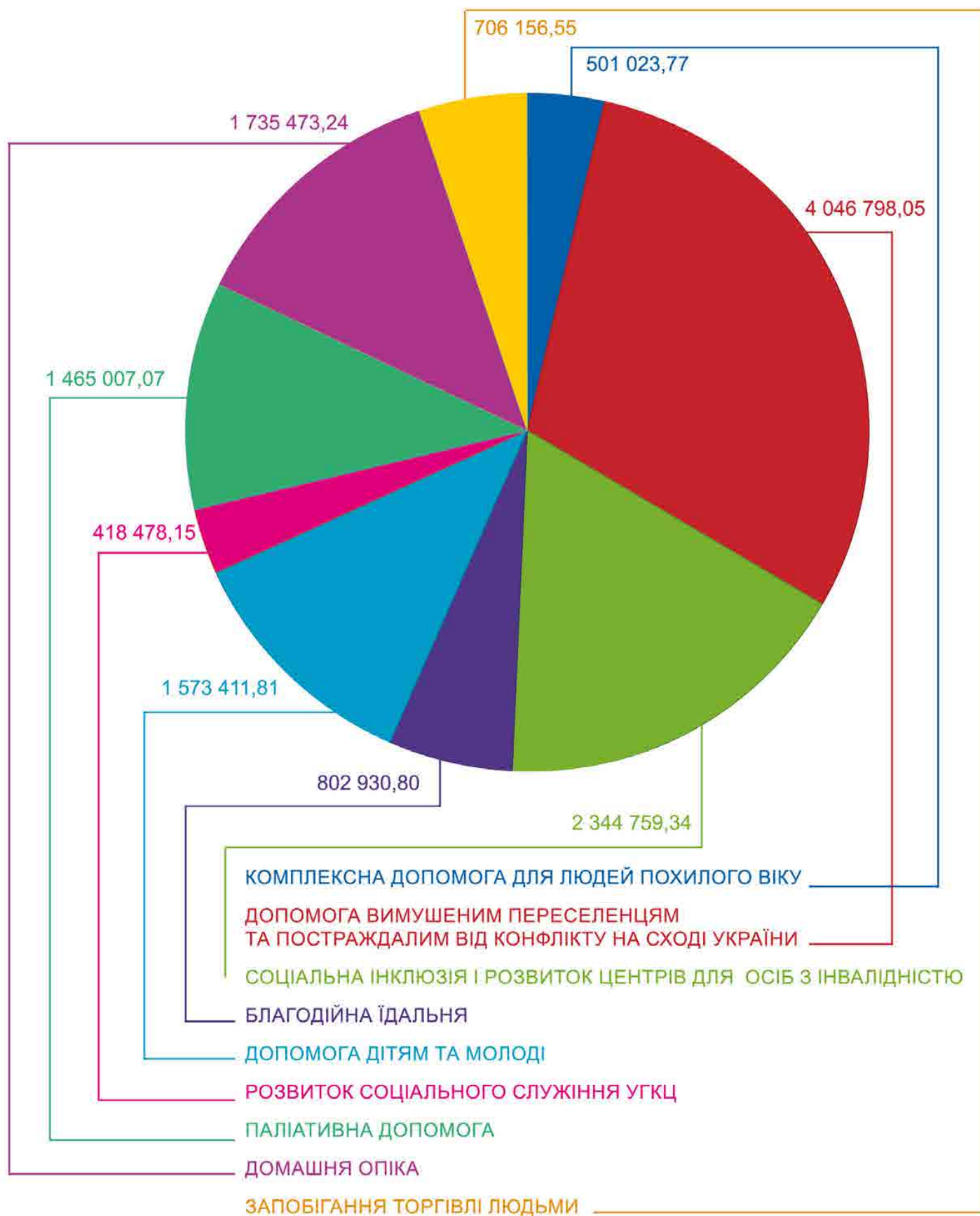

надходження від донорів (грн)

3 869 044,49

Фінансовий звіт: витрати (грн)

ДОПОМОЖІТЬ НАМ ДОПОМАГАТИ ІНШИМ!

Банківські реквізити в межах України

БО «БФ «Карітас-Івано-Франківськ УГКЦ»
ЄДРПОУ: 13652164
МФО: 325365
у АТ «Кредобанк»
р/р: 2600903809263 (UAH)

Банківські реквізити з-за меж України

JSC KREDOBANK,
LVIV, UKRAINE;
SWIFT: WUCBUA2X

BLAGODIYNIY FOND CARITAS – IV.-FR.UGKTS

Acc: 2600802809263(EUR)
KBC BANK N.V.Brussel, Belgium
SWIFT: KREDBEBB
IVAN BE49480958967771

Acc: 26004010809263(USD)
BANK OF NEW YORK MELLON, New York, USA
SWIFT: IRVTUS3N
IVAN BE49480958967771

*please note that while transferring money
it has to be marked as: Charitable Donation for
CF "Caritas-Ivano-Frankivsk"

Упорядник: **Юлія Федунішин**

Верстка та дизайн: **Ірина Парахоняк**

Ілюстрації з архіву
Карітасу Івано-Франківська

